

greb, som de to allierede havde truet med at rette paa dem. Men selv om en saadan delt Afstemning har fundet Sted i enkelte Kredse, er Sagen den, at Højremænd blive ikke Venstremænd, fordi de have stemt paa Venstre. Det ærede Medlem vil vel ikke påstaa, at de Radikale ere blevne Socialdemokrater, fordi de have stemt paa Socialdemokraterne. Jeg er overbevist om, at de Radikale ville fralægge sig enhver Beskyldning i saa Henseende.

Dernæst havde det ærede Medlem en anden Anke med Hensyn til, hvad der var sket forud for Valgene den 20. Maj. Han beskyldte sine Modstandere for, at de paa en snild Maade benyttede sig af Socialistforskrækkelsen. Det ærede Medlem finder det utilbørligt, at hans Modstandere have givet sig til at oplyse om, hvad Socialdemokraterne føre i deres Skjold. Jeg ved meget vel, at naar Socialdemokraterne komme ud til Vælgermøder omkring i Landet, optræde de i Regelen ikke som Socialdemokrater, de optræde som Venstremænd, maaske lidt mere haardhændede end andre Venstremænd, men det er sjældent, at de egentlig klare for deres Tilhørere, hvad det er, Socialismen fører i sit Skjold. Ved Møderne, der holdtes forud for Valgene den 20. Maj, tog Venstre sig ganske naturligt for at oplyse Vælgerne om deres Syn paa Socialdemokraterne og om de Krav, Socialdemokraterne stille. Jeg kan nævne en Udtalelse, der faldt her i Tinget af den første Venstrekonseilspræsident, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer). Han udtalte her i Tinget den 21. Oktober 1903 — det findes i Folketingstidenden Sp. 409 — følgende: „Jeg vilde betragte det som en stor Ulykke for vort Fædreland, om en Trediedel af Pladserne i denne Sal skulde blive besat af Socialister“. Det ærede Medlem fra Højrup maa ogsaa have været besjælet af Socialistforskrækkelse, siden en saadan Udtalelse kunde falde fra den Side. Men for øvrigt er det ikke saa underligt, at Befolkningen bliver forskrækket over det Program, som Socialdemokraterne ønske at gennemføre, thi Socialdemokraterne vedkende sig jo ganske ærligt og aabent i deres Program, at de ikke ville opretholde den bestaaende Samfundsordning, at de

ville Produktionsmidlernes Overgang til Samfundets Fælleseje o. s. v. Men for øvrigt maa man ikke tro, at Socialdemokraterne ikke have ført Forskrækkelse med sig paa deres Felttog. Paa alle de Møder, hvor jeg var til Stede, fulgte der ogsaa megen Forskrækkelse i Farvandet, hvor Socialdemokraterne tog Ordet. Her i København havde man en saadan Socialistforskrækkelse. Det var en Bussemand, man stillede op, og den hed „J. C. Christensen“. Om ham drejede sig hele Valget saa godt som udelukkende her i København. Det var Forskrækkelse, man vilde indgyde Befolkningen, naar man brugte det Navn i den Grad, som man gjorde, ikke at tale om den anden Forskrækkelse, man benyttede sig af ved at fremstille os som et Land, der stod paa Fallittens Rand, og alle de mange andre sørgelige Billeder, man oprullede for at skræmme Befolkningen. En Kendsgerning, som de Herrer maa bøje sig for, er det imidlertid, at Valgdagen gik dem imod, at de 3 Grupper, der uden at være et Parti samlede gik til Valg, vandt Sejr og derefter dannede et Parti, ud fra hvilket den nuværende Regering er gaaet.

Det ærede Medlem var lige saa misfornøjet med Landstingsvalgene som med Folketingsvalgene. Men det synes mig mærkeligt, at det ærede Medlem kan forundre sig over, at vi ved Valgene ikke vilde stemme paa socialistiske Valgmænd, da Socialisterne jo ingen Steder have lagt Skjul paa, at de vilde fortrænge vore Valgmænd alle Vegne for derigennem at slaa vore Kandidater ved Landstingsvalget. Man plejer ikke at slutte Forbund med dem, der vil slaa en ihjel. En saadan Forhandlingsvenlighed kender og ynder jeg ikke. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke saa meget skal lade sin Vrede gaa ud over Venstre som over sin allierede, det radikale Venstre. Thi de tog hele Geyinsten ved Landstingsvalgene og undte ikke deres allierede, Socialdemokraterne, et eneste Mandat hverken i Sjælland, paa Fyn eller andre Steder, hvor de tog Affære: De Herrer leverede Materialet, og de andre indkasserede Geyinsten! Det synes jeg, at det ærede Medlem kunde have god Grund til at beklage sig over. Det har han ikke gjort,